

G. SZABÓ JUDIT

A macskát VISSZAFELÉ SIMOGATJÁK

Móra

G. SZABÓ JUDIT

**A macskát
visszafelé
simogatják**

Nyolcadik, felújított kiadás

Borítóterv: Bertóthy Ágnes

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménytel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© G. Szabó Judit, 1971, 2023
© Móra Könyvkiadó, 1971, 2023

G. SZABÓ JUDIT

**A macskát
visszafelé
simogatják**

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Nincsenek kis gondok és nagy gondok.
Nincsenek felnőttek és gyerekek.
Emberek vannak. És embernek lenni
nem is olyan egyszerű...

ELSŐ ÉJSZAKA

Gondolkodás Juciról, a lóról.

Meg az egészről. Ami volt

Frankó, hogy feküdnöm kell egy hónapot, irtó sok időm jut a gondolkodásra! Minden eszembe jön! Jár az agyam körbe, mint kerge szú a fában.

Csak akkor hagyja abba, ha látogatók jönnek. Akkor megint vigyorgok meg vörösödöm, rendes szokásom szerint. És egyáltalán nem tudok nekik mit mondani. Örülök, ha jönnek, örülök, ha elmennek. Én már, úgy látszik, ilyen hülye maradok világéletemben!

Irtó érdekes egy kórház éjjel! Csend van, de mégis minden lármázik. És a lámpa halkán ég. Mert a nővérke vacsora után mindig lecsavarja. És mindenki úgy csinál, mintha aludna.

De nem lehet aludni. Hanem gondolkodni kell mindenfélén. Ilyenkor szoktam én veled beszélgetni. Csak úgy magamban. Azt marhára szeretem! Mert ilyenkor nem tudsz olyan bazi okosakat válaszolni, mint nappal. Meg olyanokat se, amiktől bőgni kell.

A mellettem levő ágyban egy kétéves kislány fekszik, bitang nagy fekete szeme van. Úgy hívják, hogy Beáta.

Ez a Beáta egész éjjel sírdogál, hogy miért nem puszilja meg az anyukája. Mert még ilyen kis hülye, mert még nem érti egyáltalán, hogy az anyukája nem bír idejönni.

Úgyhogy mondtam neki:

– Itt az anyukád!

És fel akartam ugrani, hogy megpusziljam. Mert abban a hülye sötétben úgyse tudta volna, hogy nem a mamája vagyok.

De nem bírtam felugrani!

Annyira fáj a fenekem, hogy nem bírtam felugrani. Csak feküdtem tovább, hanyatt.

És azt gondoltam magamban: „Te most egy darabig nem ugrálsz, öregem. Te most egy darabig egyáltalán nem ugrálsz. Hanem fekszel szépen hanyatt a fenekeden.”

Bár az ember a fenekén inkább ülni szokott.

És ez még elég sokszor van velem. Hogy elfelejtem az egészet. És fel akarok ugrani.

Első reggel is ez volt velem. Amikor felébredtem a világosra.

– Atyaisten! Már megint elaludtam! Már megint elkések! Már megint velem lesz baja a Nemkötelezőnek!

És akartam felugrani. Hogy kizavarjam az Ágit a fürdőszobából, meg a többi rendes reggeli dolgomat csináljam.

Ettől beleállt a szúrás a fenekembe. És egyből tudtam, hogy nem megyek sehová.

De bőgni csak akkor bőgtem, amikor a nővérke kiment. Nem hiányzik, hogy kiröhögjön, naná!

– Tizenöt éves vén ló! És bőg!

Nem hiányzik az nekem egyáltalán.

Inkább nyugodtan maradtam, és egy csomó érdekes dologra jöttem rá. Rájöttem például arra, hogy az éjszakák azok nagyon hosszúak. Ezt eddig nem tudtam. Mert mindig aludtam éjjel.

Én mindig nagyon sokat bírtam aludni!

De most nem bírok. Hanem végiggondolok mindenfélét. Meg neked elmondok mindenfélét magamban. Amiket lehet.

Aztán figyelem a rácsos ablakot. Hogy világosodik-e már.

De nagyon sokára szokott világosodni!

És figyelem az éjszakai lármákat. Elég érdekeselek.

A csengetéseket meg a nővérek cipőkopogását.

A betegek azok csoszognak. És nagyon sokszor megpihennek, amíg kiérnek a vécéhez.

A mi kórtermünk ajtaja előtt van egy fehér pad. Azon is megszoktak pihenni.

Első nap, amikor bejöttetek hozzám, akkor ti is azon a vacak padon ültetek. Beszélgettetek az apuval.

Én rögtön megláttalak, mert nyitva volt a kórterem ajtaja, és figyeltük, hogy mik vannak a folyosón.

Nemigen szokott semmi sem lenni, de azért mi mindig figyeljük. Nem szabad pedig kinyitni az ajtót, mert a nővére szól érte. Az adjunktus bácsi pedig ordibál.

De azért mégis mindig kinyitjuk. Az ember nincs úgy bezárva, vagy mi.

Ott ültetek az apuval az agyonsikált padon, és marhára elvitatok kenődve.

És én irtó boldog voltam, hogy miattam vagytok elkenődve!

Azt képzeltem, hogy aggodalmaskodtok értem. Hogy most én vagyok nektek a fontos!

Belebújtam a fejemmel a párnába, és bögtem boldogságomban! Csak nem sokáig, mert úgy megfullad az ember.

Vigyorogtam felétek, és szerettem volna integetni és felülni. De azt nem lehet, mert úgy nagyon fáj a fenekem. És kikapok az adjunktus bácsitól.

Vártam, hogy majdcsak észrevesztek!

Valamiről dumáltatok az apuval. Te magyaráztál neki a rendes szokásod szerint. Belekaroltál, és mosolyogtál rá.

Én is vigyorogtam ugyanúgy tovább.

Csak elfordultam, és Beátát néztem inkább. Szép kislány, csak nagyon sápadt.

Vigyorogtam Beátára, és nyeltem a könnyeimet.

És mondtam magamnak:

– Oltári nagy hülye vagy, öregem! Azt hiszed, hogy ezek egymáson kívül mást is bírnak szeretni? Hogy ezek közé más is belefér? Hogy te is beleférsz közéjük?

Frankó, azt képzeltem egy percig! Ilyen hülye bír lenni néha az ember. Én meg pláne majdnem mindig ilyen hülye vagyok.

Mert még az a hülye Ági néha belefér közétek. Mert ő marhára szép, és bír hízelegni. Én meg állati ronda vagyok. És nem is bírok hízelkedni egyáltalán.

Néztem a Beátát, és rájöttem újra:

Engem nem szeret senki. És nem is fog szeretni soha.

Mert az aranyos nagymamát azt leszámítottam, mert ő szeretett engem, de ő már meghalt. Úgyhogy őt leszámítottam.

És nem is érdekelt már, hogy miket mond majd nektek az adjunktus bácsi. Egyáltalán nem érdekelt!

Mert bennem úgyis össze volt keverve minden. Mert velem úgyis mindig mindenkinek csak baja van!

Nektek is meg a tanároknak is meg a hülye srácoknak is!

Úgyhogy bőgtem.

És mire abbahagytam, addigra ott állt veletek az ajtóban az adjunktus bácsi.

És bámult téged!

Hogy milyen frankó aránylag még a mamám az öregségére!

Csak te sose veszed észre, ha bámulnak.

Én is mindig direktből úgy csinálok, mintha nem venném észre, mert marhára tetszik az, ahogyan te ezt csinálsz. Csakhogy engem nem bámul senki.

Ami különbség.

Az adjunktus bácsi azokat a röntgenképeket mutogatta, amiket másodszorra csináltatott a fenekemről.

Az elsőkre csóválta a fejét.

– Nem látom elég tisztán!

Ilyesmiket mondott és töprengett. És újakat csináltatott. De azok is ugyanolyan pocsek sötétek lettek!

Mutogatta nekem is:

– Látod? Ez a hármás csigolyád. Ez egy kicsit megnyomódott.

– Látom! Jaj de érdekes!

Ilyeneket ordibáltam neki, hogy örüljön.

Pedig nem láttam az égegy világon semmit! Csak nem akartam, hogy hülyének nézzen.

Frankó, téged sose izgat, hogy esetleg hülyének néznek! És mégse néznek hülyének!

Ami érdekes.

Mert te megmondtad az adjunktus bácsinak: „Nem látok rajta semmit. Nem értek hozzá. Nekem az a fontos, hogy a gyerek meggyógyuljon.”

Mosolygott rád az adjunktus bácsi.

– A fiatal szervezet...

– Csodákra képes!!!

Ezt én ordibáltam. Mert már hallottam tőle. Mert már nem lehetett tovább bírni, hogy nem vesztek észre.

– A kisasszony már megtanulta.

Aki én voltam.

Mert ezt már mondta, és vakargatta töprengve az állát.

Nem nekem mondta, hanem a másik orvosnak. Aki vonogatta a vállát...

– Érdekes eset. Határeset. Majd meglátjuk.

Amikor neked mondta az adjunktus bácsi, akkor nem vakarta az állát! Hanem a haját simította.

Nagyon szép keze van!

Én hozzá bírnék menni feleségül! Csak már van neki egy felesége meg két fia. Akik nagyobbak nálam. És biztosan megvernének, ha én lennék a mamájuk. Ami egy anyánál nem helyes.

Kár, mert ettől eltekintve irtó beleváló tag!

Marhára rendes volt akkor is, amikor behoztak hozzá a mentők.
 Én egyre jobban bőgtem, mert egyre jobban elhúzódtak a vacak vizsgálatok.

Rám nézett töprengve.

– Ennyire fáj?

Csak megráztam a fejem, hogy nem. És csak jött ki a hajamból a fűrészpor!

Meg a fenekem is csupa fűrészpor volt még. Mert a mentők nem porolták le a fenekemet. Mert ilyenkor árt, ha leporolják az ember fenekét. Nem szabad mozogni.

Úgyhogy kérdezte tőlem az adjunktus bácsi:

– Akkor mit bőgsz? Nem tudják a mamádék?

Egyből rájött, hogy ti nem tudjátok!

Ami azért volt, mert neki is van két gyereke, akik fiúk, de az mindegy.

Fogdosta végig a gerincemet. És kérdezte:

– Mióta lovagolsz?

Csak vörösödtem, mint mindig, ha hazudni akarok. De aztán mégis megmondtam neki az igazat.

– Most lovagoltam először.

Valahogy neki meg lehetett mondani az igazat. Nem röhögött ki. Hogy egyszer ülök fel egy nyavalyás lóra, és egyből a kórházban kötök ki.

– A barátnőmmel voltunk. Tessék szíves lenni megmondani, hogy hány óra van!

Mert az én órám megállt, amikor leestem. És láttam, hogy már marhára sötét van. Mert nagyon elhúzódtak a vacak vizsgálatok!

– Mindjárt éjfél.

– És meddig kell itt maradnom?

Mert arra gondoltam:

Ha most rögtön hazaenged, akkor még be bírok nektek dumálni valamit. És máskor is elengedtek lovagolni.

De ő nagyon sajátságosan nézett rám.

– Legalább tíz napig. Legalább.

Akkor bőgtem a legjobban!

Mert rájöttem, hogy mindennek vége! És apuka megint kiabálni fog:

– Mindig csak veled van a baj! Csak tudnám, hogy miért mindig veled van a baj!

Úgyhogy mondtam az adjunktus bácsinak:

– Tessék szíves lenni megtelefonálni a mamáméknak.

És éreztem, hogy nekem már úgyminden mindegy.

De rosszul éreztem.

Általában az én megérzéseim bitang rosszak szoktak lenni!

Mert egyből a torkomba jött a szívem, ahogy meghallottam a telefonból a vékony, hülye hangodat:

– Halló?!

És mondta az adjunktus bácsi nagyon vidáman:

– Ne tessék megijedni!

Ami röhejes. Éjfélkor még nem vagyok otthon. És bemondják egy kórházból, hogy ne tessék megijedni.

Aztán nem is volt több vizsgálat, hanem lefeküdhettem.

A Beáta már ott volt az ágyában. És sírt.

De nem tudta nekem megmondani, hogy miért sír. Csak másnap tudtam meg a nővérkétől.

Úgyhogy feküdtem hanyatt, és csak arra bírtam gondolni: „Nagyon borzasztó lesz, ha bejöttök hozzám.”

És tényleg elég borzasztó lett.

Apuka pontosan azokat mondta, amikről tudtam, hogy mondani fogja.

– Még arra sem fordít fáradságot... az ember egész éjjel idegeskedik...

Csak vörösödtem meg vigyorogtam, rendes szokásom szerint. És arra gondoltam:

Most jobb lenne, ha apuka nem lenne ideges. Mert most inkább nekem van okom idegesnek lenni. Mert az én gerincem nyomódott meg.

Úgyhogy megpróbáltam inkább veled beszélgetni.

Amikor ez eszembe jutott, akkor mégis inkább hanyatt feküdtem. Mert úgy nem fáj annyira a fenekem.

De nem bírtam elaludni.

A Beáta szuszogott, mert el bírt aludni. Szorongatta a hülye szemüveget! A hülye szemüveggel el bírt aludni!!!

És én olyan egyedül voltam ezen a rohadt világon, hogy az nem igaz!

Csak ránéztem a rácsos ablakra. És tudtam, hogy nagyon sokára lesz világos!

Aztán elkezdtem gondolkodni mindenfélén.

Főleg rajtad gondolkodtam. Hogy mi a fenének fontos nekem, amit te mondasz? Amikor egyáltalán nem akarom, hogy fontos legyen!

Mégis fontos.

Az arany Ágikádnak nem fontos, annak dumálhatsz. Csak rád mereszti a csodálatos kék szemét. És potyogtatja a kövér könyveit. És figyelni marhára, hogy meddig kell még neki a cirkuszt csinálni.

És amikor elmész a fenébe, akkor rángatja a gyönyörű vállát. Meg a nagy száját is rángatja.

– Le vagy tojva!

Ilyeneket mond rád!

Ezt én is kipróbáltam. Még csúnyábbakat is mondtam rád. Mint a krapekok az iskolában.

– Le vagy...

Egészen csúnyákat mondtam rád magamban. Amikor utáltalak. De rajtam nem segített!

Mert amikor este lefeküdtem, akkor mindig tovább vitatkoz-

tam veled. És a legtöbbször bögttem is. Amíg csak el nem bírtam aludni.

Ez amiatt volt, hogy én elég sokáig reménykedtem, hogy majd engem is megszeretsz. Mint az Ágit.

Mert nagymama biztatott:

– Majd ha nagyobb leszel, akkor jobban kijöttök anyáddal. Az a baj, hogy ti nagyon egyforma természetűek vagytok. És már elfelejtette a tisztelt lányom, hogy ő milyen volt kiskorában.

Frankó, a nagymama mindig nagyon tisztelt téged.

És nem felejtette el, hogy milyen voltál kicsi korodban! Hanem emlékezett rá.

Úgyhogy én vigasztaltam magam:

– Jól is van. Nem is baj. Te csak szeresd az Ágit. Engem meg a nagymama szeret.

Csakhogy én mindig rossz lóra teszek, mert a nagymama már nincs nekem. A Juci meg ledobott a hátáról.

Ami különbség. De mégis hasonlít.

És néztem tovább a vacak rácsot az ablakon, de bazi nagy volt már a sötétség, és nem látszódott tőle egyáltalán.

És akkor elhatároztam, hogy ezeken a piszok hosszú éjszakáimon végiggondolom az én egész csodálatosan vacak életemet. Mindent végiggondolok. Az én első gimista pályafutásomat. A rohadt Botondot is, mindenkit.

De elhatároztam, hogy a Zelmát azt nem hozom az eszembe. Csak akkor, ha rajta kívül már mindent az égegy világon végiggondoltam.

És még mindig hanyatt kell feküdnöm.